

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nyaars-Ønske i Danske Samfund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 21. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1843_740-txt-shoot-idm896/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

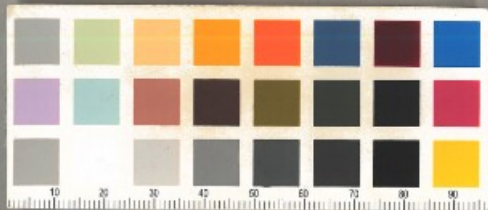
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

hvad jo er selskakt, jeg aldrig kunde gjort, hvis det havde været umueligt!

Men vist nok kan Tydskerne med Rette spørge mig, hvordan jeg tør haabe, at mit Vidnesbyrd til Danstens Værd, og Rindsgjerningen, jeg fremlagde i omfattende Tale og Skrift paa Modersmaalet, skal gjælde eller virke mere nu, end de gjaldt og virkede gjennem en heel Menneske-Alder? Ja, det Spørgsmaal kan Tydskerne gjøre mig, og har de gjort mig, og derved maa jeg rødmee, da jeg ei kan nægte, at ligesaa vor Høiskole af lige ned til de Laveste udraabes det endnu som det første Skridt til Danneelse at lære „fremmede Sprog," udraabes „Tydsk og Latin," Get af To eller Begge tillige, for aldeles uundværlige, hvor der skal findes mindste Oplysning og Dannelse, saa det er intet Under, at Høi-Tydskerne hidtil har betragtet og foragtet vort Modersmaal, som en Gæsen af Plat-Tydsk, der ikke kan bære andre Væmster og Feugter, end dem, der plukkes udenlands, især i Latium og Tydskland, og bindes fast derpaa til at vige. Heller ikke i Vesten kan jeg svare andet dertil, end jeg svarede mig selv i mangt et mørkt og misindvigt Videlst, naar jeg foreskillede mig, hvor umueligt det er at reise et Folk, der ei vil selv hjælpe til, jeg kan ikke svare andet end hvad der saa til har troset mig og oplivet det synkende Mod: at Folkets Kiærlighed til sit Modersmaal debuagter, for hvem, der, som jeg fra Børnsben kender Folket, er saa umistendelig, at Værkerne og Spaadommene om Dansthe-dens Opreisning og Seier er saa mange og store,

og at endelig de Danstes Modersmaal, jo mere man indelser sig i det, aabenbarer en Dybde og Dannelighed, Høide og Etionhed, som saaledes indtager, fængsler og kryder, at man kan ikke andet end kæmpe til det Hæfte for saadant et Tungemaal, Værd og Hærfaring, kan ei, saalange man har det i sin Mund og i sit Hjerte, evigværende haabet om, at Folket vil reise sig for det og med det, saa det endnu skal leve. Har i hundredevis haadt paa de Lærdes og de Løges Tunge, og vinde Glands til Ved for sin langvarige, men uferklydte Trængsel og Vanære! Det kan imidlertid ikke sies, med mindre der snart midt iblandt os reiser sig en „Danst Høiskole," hvor der i Troen forudsættes, til det af Erfaring kan bevises, at hvilken Træng end nogle Gaa i Forbøhd kan have til at lære fremmede Sprog, levende og døde, saa kan der dog tænkes og tales ligesaa godt og klogt om alle menneskelige Ting paa Danst, som paa noget andet Sprog, og at hoem der kan sies ikke andet end Danst, som Tilfældet altid maa være med Følke-Rængden, vil, naar han kun bliver dette vort Dybe, delige Modersmaal mægtig, seboanlig blive kloget paa Alt hvad der er ægte Danst og altid tale bedst derom. Derfor er det mit brændende Ønske, at en Danst Høiskole dog endelig i-Nar maa grundes, til at blive det levende Baand og det luende Brændepunkt for alle Danstes Værbælsere, det Skoshorn til Opaakelse af alt det gode Gamle, der sover paa Marken, og den levende Kilde til folkelig, Danst Oplysning, som vi, desværre, aldeles fattes, og vel vil jeg ikke fortvile, om jeg oplever næste-Nar, uden

at see Duffet opfyldt, men deels kan jeg dog ikke glemme, at det Nar nærmer sig, som jeg ikke see oprinde, og deels har Slesvig-Holstenerne forget for, vi skal see, det er paa den høie Tid, naar det ei skal blive for sildt, saa Høifloen kun bliver en Baastrøen paa levende Dansteds Geav! Ja, det er vissefelig paa den høie Tid, at den midt i Hødermetlandet hús vilde Dansthed faaar et Hjem, hvor Den kan bce og bygge, avle Born og opelste dem til Føllelieds Forskættelse fra Slagt til Slagt, til Grændserne a rappede Forsvar, og til en gølden Høst efter den Gulde Sæd, ikke blot Rets Krage, men utallige adle Dannemænd og Dammelvinder udstroede paa Marken, en Sæd, som naar vi kun frede om den, sikker, ved Himlens Besignelse, vil blive høi, hude Ar, sætte Kieme og modnes til fælles Glavn og Glæde!

Derfor, Gud give Danmark i Nar en Danst Høiflole!!!

